

pocs i dolents. Per arrencar-los el caire infamant que tenen, hauríem d'associar-los a altres organitzacions sanitàries, com hospitals, consultoris de medicina general, dispensaris antituberculosos, i establir el que Gougerot anomena visita de doble grau: en el primer grau hom no fa més que la classificació dels malalts i en el segon té lloc la veritable visita. Cal, a més, procurar llur funcionament en hores compatibles amb les hores de treball.

Els sifilicomis, i àdhuc les sales especials per venerians dels hospitals, han de desaparèixer com han desaparegut del reste d'Europa. La lues ha d'ésser admesa i tractada en tots els serveis hospitalaris.

Al marge de l'acció col·lectiva, destinada especialment als indigents de les grans poblacions, és necessària l'acció individual de tots els metges en llurs propis despatxos i a les capçaleres dels llits de llurs malalts (1). A ells pertoca, després d'abarcar l'importància de la qüestió, l'aplicació dels tractaments antisifilítics com cal i fins on cal, en lloc de deixar-los entre les mans de l'especialista. El metge, per això, hauria de augmentar la seva educació sifiligràfica. Aquesta missió correspon en primer lloc a la Facultat, acordant a la lues un lloc més important que el que hi ocupa, i als organismes científics i centres hospitalaris, que haurien d'organitzar periòdicament cursos extraoficials per a metges, estudiants, dentistes i llevadores i enviar circulars i fullets sobre la mateixa qüestió a tots els metges rurals.

Aquestes energies sumades arribarien a formar un cos sanitari amb una idea més completa i segura sobre la lues; ensems que més aptes per a l'acció terapèutica individual, ho serien per a reaccionar contra l'ignorància que ens volta i contra els prejudicis que barren el pas als més remarcables progressos científics.

També caldria preocupar-se de la situació econòmica de certs sifilítics obligats a fer llit. L'hospital resol part d'aquest punt; les mutualitats, germandats i totes les entitats que tenen establert el segur de malaltia, haurien d'acabar de resoldre'l deixant de considerar la sífilis com una malaltia excepcional que no dona dret a subsidis.

(1) A Suècia aquesta acció individual és el principal factor de la lluita. Un dels articles de la llei actual acorda tàcitament a tot sifilític el dret d'ésser tractat gratuïtament i qualsevol metge pot encarregar-se d'aquest tractament, que l'Estat paga. Aquest dret va precedir de l'insstitució del tractament obligatori: *tot sifilític ve obligat a consultar un metge i conformar-se a les seves prescripcions*. El que no ho fa s'exposa a severes penalitats.

* * *

El segon factor de l'èxit de la croada antisifilítica resideix en l'educació del públic.

Conceptuant-la una tara vergonyosa i no parlant-ne, en nom del pudor, és obrar com l'austruc que davant del perill que l'amenaça acota el cap sota l'ala. L'ignorància fa que l'home a l'arribar a la maduresa sexual no posseeix ni l'instint del dany a evitar ni la consciència del deure sanitari a practicar i el mateix atemptarà contra la pròpia salut, exposant-se a l'infecció, que contra la salut de la col·lectivitat, propagant-la als que el volten i trametent-la a les generacions que vindran a succeir-lo.

Rompen, al contrari, la conspiració del silenci, parlant-ne arreu, mostrant cruament al poble la visió completa del mal, despertarem en tots el sentiment que Bayet anomena "consciència sanitària", element de primer ordre de la lluita antisifilítica.

La propaganda antiveneriana ha adquirit en certs països, aquests últims temps, proporcions fantàstiques. Tots els sistemes han estat adaptats per arribar a l'individu directament o a través les col·lectivitats. Hom ha organitzat conferències en les casernes, en les escoles, en les societats esportives, en les entitats obreres; hom a repartit milions de prospectes; hom ha editat films; hom ha clavat grans cartells per totes les cantonades que eren veritables crits d'alerta llençats en mig de l'inconsciència i de l'ignorància. La gran premsa s'ha posat també al servei de la croada.

A la nostra terra aquest capítol està completament descuidat. Es el tribut que els poders públics rendeixen als prejudicis. La premsa seriosa hi col·labora refusant l'inserció d'articles ocupant-se de la qüestió i barrant del seu lèxic quotidià la paraula sífilis el mateix que si constituís un renecc.

* * *

Aquestes dues accions, la terapèutica i la d'educació, mancarien d'eficàcia si no venien acompanyades d'una repressió violenta i persistent del xarlatanisme, el qual té un rol de primer ordre en el mecanisme de propagació i de perpetuació de la lues.

A Anglaterra, entent-ho així, hom inicià la creada antisifilítica promulgant lleis especials rigorosíssimes que han conseguit acabar amb tots